

Arrest

nr. 232 184 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing is het resultaat van de derde aanvraag die verzoekster indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. De aanvraag wordt afgewezen op de volgende gronden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.10.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd om de inkomsten van de Belgische onderdaan te staven:

- Aangifte personenbelasting voor het inkomstenjaar 2017, aanslagjaar 2018 en een berekeningsblad inkomsten 2017, aanslagjaar 2018 met brief bij van S. bvba. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat dit overzicht geen officieel document is en daarom als een 'verklaring op eer' moet beschouwd worden waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Een verklaring op eer kan enkel als begin van bewijs worden aanvaard voor zover het vergezeld is van andere verifieerbare bewijsstukken. Een verklaring op eer op zich kan niet op zijn waarachtigheid getoetst worden. Santaks, het kantoor dat het overzicht opgestelde, is niet verantwoordelijk voor de gegevens die worden opgenomen. Zij kunnen zich voor het opstellen daarvan immers enkel baseren op informatie die hen door de referentiepersoon ter beschikking wordt gesteld. Voor zover er wel degelijk sluitende bewijsstukken van de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon zouden zijn voorgelegd, alsook van de inkomsten die de referentiepersoon eruit verwerft, had er ook toegelicht moeten worden hoeveel bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen er nog vanaf gaan.

- Een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid + een individuele rekening 2018 en 2019 op naam van betrokkene zelf. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

- Voorschot factuur Eneco gas en elektriciteit en voorschotfactuur De Watergroep

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt en kan de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet gebeuren. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid is in deze overbodig. Het inkomen dat ten grondslag ligt aan de beschikbare bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon kan niet worden vastgesteld, vandaar dat de toetsing van art. 40ter niet kan gebeuren en er niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. De behoeftenanalyse is pas nuttig te maken indien de bestaansmiddelen niet toereikend zijn overeenkomstig art. 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout. Zij zet het middel uiteen als volgt:

“1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Volgens verweerder heeft hij onvoldoende zich op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon en dient het overzicht en de brief van S. bvba gezien te worden als een ‘verklaring op eer’.

2.

Dat verzoekster opmerkt dat uit de door haar neergelegde aangifte personenbelasting, berekeningsblad inkomsten 2017 met brief S. bvba voldoende de inkomsten van haar echtgenoot blijken.

Verzoekster benadrukt dat de S. bvba, die zich ontfenmt over de belastingaangifte van verzoeksters echtgenoot, een erkend boekhoudkantoor is waardoor het overzicht en de brief S. bvba geenszins kan beschouwd worden als een ‘verklaring op eer’.

Dat verweerder dan ook onterecht naliet een behoefteanalyse, overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, door te voeren.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

3.

Dat verzoekster, die samenwoont met de Belgische referentiepersoon, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt. Verzoekster heeft bewijzen van deze inkomsten uit tewerkstelling bij haar aanvraag neergelegd.

Verweerder weigert echter onterecht met deze inkomsten van verzoekster rekening te houden.

Dat derhalve geenszins door verweerder op een afdoende manier werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoekster en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat nu verzoekster zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan haar toch anno 2018-2019 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat, nu verzoekster te Hooglede samenwoont met de Belgische referentiepersoon en heeft aangetoond dat zij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van haar aanvraag.

4.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat, wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft, zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België). De wetgever heeft met het instellen van de inkomensvereiste uit art. 40ter, tweede lid, Vw. “beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van

de gezinshereniging ten laste vallen van de overheid" (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.64.8).

Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid Vw., waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot of partner, waarmee de Belgische gezinshereniger samenwoont, uit tewerkstelling genereert en waarover de Belgische gezinshereniger dan ook beschikt, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Verzoekster wil voorts verwijzen naar het tweede verslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de toepassing van de Richtlijnen 90/364, 90/365 en 93/96 (verblijfsrecht) (Richtlijn 90/364 werd ondertussen vervangen door 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Hierin wordt het begrip "beschikken over toereikende bestaansmiddelen" verduidelijkt en wordt door de Commissie uitdrukkelijk gesteld dat met de eis dat deze bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de betrokkene zelf, of van zijn echtgenote of kinderen, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd welke in strijd is met de richtlijn :

De herkomst van de toereikende bestaansmiddelen in het kader van Richtlijn 90/364

Hoewel Richtlijn 90/364 geen bepalingen bevat betreffende de herkomst van de toereikende bestaansmiddelen van de burgers van de Unie die op grond van deze richtlijn aanspraak maken op het verblijfsrecht, eisen bepaalde lidstaten dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen moeten beschikken en aanvaarden zij geen bestaansmiddelen die afkomstig zijn van andere personen dan de echtgenoot of kinderen.

De Commissie meent dat met de eis dat de betrokkenen zelf over toereikende bestaansmiddelen beschikken of dat deze enkel van de echtgenoot of kinderen afkomstig mogen zijn, een bijkomende voorwaarde wordt opgelegd die in strijd is met de richtlijn, die niet uitsluit dat de toereikende bestaansmiddelen afkomstig zijn van een derde, met name een ouder of ongehuwde partner. Zij heeft in die zin aanmaningsbrieven gestuurd.

Het Hof van Justitie herhaalt in zijn arrest dd. 16 juli 2015 dat, overeenkomstig vaste rechtspraak, het begrip "beschikken" over voldoende bestaansmiddelen betekent dat die bestaansmiddelen de Unieburgers ter beschikking staan, zonder dat het minste vereiste wordt gesteld met betrekking tot de herkomst van die middelen.

Het Hof stelt duidelijk dat een deel van de bestaansmiddelen waarover de Unieburger beschikt, afkomstig is van middelen die de derdelander echtgenoot haalt uit de activiteit die hij in het gastland uitoefent, belet dus niet dat aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 is voldaan.

Verzoekster wil tegens benadrukken dat hulp en bijstand aan elkaar een plicht is voor echtgenoten in het primair huwelijksstelsel (art. 213 B.W.) zodat het evident is dat haar persoonlijke inkomsten bijdragen aan het gezinsbudget.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoeksters Belgische referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekster.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

5.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoeksters Belgische referentiepersoon, en dus ook met de bewijzen van verzoeksters persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoeksters Belgische referentiepersoon.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster wil verwijzen naar het arrest dd. 1 maart 2016 nr. 163 345 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

6.

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in dit arrest dat de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt. “

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoekster diende een aanvraag in voor de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, en dit op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet, bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

De verwerende partij is in de bestreden van oordeel dat de door verzoekster voorgelegde documenten geen zicht geven op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat niet afdoende kan worden beoordeeld of deze over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt en de toetsing aan de voormelde bepaling niet kan gebeuren.

Verzoekster betoogt dat de bvba S. een erkend boekhoudkantoor is waardoor het overzicht en de brief van deze bvba niet kan worden afgedaan als een verklaring op eer. Echter moet erop worden gewezen dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot het oordeel dat de stukken van de bvba S. geen officiële documenten zijn maar als een verklaring op eer moeten worden beschouwd die enkel kan worden aanvaard wanneer vergezeld van andere verifieerbare bewijsstukken. Zij heeft daaraan immers toegevoegd dat, voor zover er wel degelijk sluitende bewijsstukken zijn van de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon en de inkomsten die hij daaruit verwerft, had moeten worden toegelicht hoeveel bedrijfsvoorheffing en sociale bijdragen er nog vanaf gaan, om te besluiten dat geen zicht wordt geboden op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Verzoekster laat dit motief volstrekt ongemoeid, zodat het overeind blijft en op zich al volstaat om tot de conclusie te komen dat geen zicht wordt geboden op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

Wat betreft verzoeksters argument dat ook rekening moet worden gehouden met haar inkomen, moet worden verwezen naar het arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “*beschikt*”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*”, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. Verzoekster toont dus niet aan dat de verwerende partij een

verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met haar eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat hij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster betoogt nog dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten een behoeftenanalyse te doen conform artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Aangezien het netto beschikbare inkomen van de Belgische referentiepersoon niet kon worden vastgesteld en geen rekening moest worden gehouden met de inkomsten van verzoekster zelf bij het bepalen van de beschikbare bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, 1°, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig heeft gehandeld door te stellen dat de behoeftenanalyse overbodig is aangezien zij pas nuttig is indien blijkt dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van *“artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging”*. Verzoekster betoogt het volgende:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu werd verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

2.2.2. Verzoekster kan niet nuttig verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat ze enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoekster te horen over haar gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. De gemachtigde was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

In de mate, tot slot, dat verzoekster betoogt dat zij sowieso moest worden gehoord overeenkomstig artikel 41 van het Handvest, kan, daargelaten de vraag of deze bepaling in casu van toepassing is, vastgesteld worden dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag die door verzoekster werd ingediend, en in het kader waarvan zij de aanspraken die zij meent te kunnen laten gelden ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan het bestuur ter kennis heeft kunnen brengen, zodat het doel van het recht om te worden gehoord is bereikt.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS